

Mitäs tämä sairaanhoitajaksi opiskelu mielestäni on?

Aloitin opiskeluni sairaanhoitajaksi syksyllä 2003 Diakin Oulun yksikössä. Koulumme on sellainen kotoisa, pieni ja tiivis. Ensimmäisenä vuotena odotti, että milloin sitä päästään oikein ”itse asiaan” eli opettelemaan käytännön työn tekemistä. Vasta nyt sen huomaa mitä hyötyä siitä ”kaiken muun” opettelusta on ollut. Ihmisiä on helpompi kohdata ja sairaanhoitajan työ ei ole vain fyysisen kokonaisuuden hoitamista vaan paljon muuta, ihmisyyden kunnioitusta ja lähimmäisenrakkautta.

Päivät ovat vaihdelleet hurjasti, toisina viikkoina on menty koulussa tukka putkella 8-16 maanantaista perjantaihin ja toisina viikkoina on ollut enemmän itsenäistä opiskelua. Kirjallisia tehtäviä, esseitä ja muita on kirjoiteltu ja luulenpa, että pilkun viilaustakin harrastettu siinä sivussa. Seurauksena tästä minusta on paljon täsmällisempi ihminen kuin ennen koulua ja sehän vasta minulle passaa! Enkä millään halua väheksyä niitä lukuisia antoisan kiivaitakin mielipidekeskusteluja, jotka ovat herättäneet miljoonia ajatuksia ja tunteita. Keskustelujen seurauksena olen parhaimmillaan oppinut laajentamaan ja rikastuttamaan omia näkemyksiäni ja ajatuksiani sekä kunnioittamaan muidenkin mielipiteitä.

Opiskelu on sisältänyt niin kädentaitojen opettelua kuin teoriaa ja käytännön harjoitteluakin. Käytännön harjoittelua on joka syksy ja kevät. Parasta opiskelussa on juuri ollutkin se kun pääsee oikeasti tekemään ja harjoittelemaan sairaanhoitajana toimimista.

Ensimmäinen käytännön harjoittelu oli ensimmäisenä syksynä ja tunsin itseni aika orvoksi ensimmäisenä harjoittelu päivänä. Pikkuhiljaa opin, mitä siellä käytännössä tehdään, mikä minun asema opiskelijana siellä kokeneiden sairaanhoitajien joukossa oli. Käytännön harjoittelujaksolla opetellaan sairaanhoitajana toimimista yhdessä kokeneemman sairaanhoitajan kanssa eli ohjaajan opastuksella. Koko aikaa ohjaajan mukana ei tietystikään ole mahdollista olla, mutta silloin muu työyhteisö ohjaa oppimista. Harjoittelujaksoille asetetaan tavoitteita ja pyritään sitten harjoittelun ja

oppimisen edetessä pääsemään asetettuihin tavoitteisiin. On kuitenkin muistettava, että harjoittelujaksoilla mennään oppimaan ja opetusta on myös osattava vaatia. Pikku hiljaa harjoittelujakson edetessä opiskelija oppii myös työskentelemään itsenäisemmin. Omat harjoittelupaikkatoiveet on aina pystytty toteuttamaan ja olen päässyt sinne minne olen halunnut. Kaikista harjoittelupaikoista on jäänyt hyvät muistotkin!

Vähintäänkin yhtä tärkeää valmistumisen kanssa on ollut löytää ihania elinikäisiä ystäviä! Heti ensimmäisistä viikoista lähtien on tuntunut, että täällä on helppo olla ja tutustua uusiin ihmisiin. Meistä kukaan ei ole jäänyt yksin, vaan kaikki ovat olleet mukana luomassa unohtumattomia vuosia. Ja pakkohan se on sanoa, ei tämä opiskelu pelkkää raatamista ole ollut aamu kahdeksasta ilta kymmeneen, on tässä tullut tanssittuakin niin, että viikon on jalkoja pakottanut!

Kirjoittaja on sairaanhoitajaopiskelija Sara Veteläinen